ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING, a. s.**, se sídlem Komořany 146, Rousínov, zastoupený Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou, se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Písek, odbor finanční,** se sídlem Velké náměstí 114/3, Písek, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 4. 2012, č. j. 10 Af 332/2011 - 35,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 4. 2012, č. j. 10 Af 332/2011 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 16. 4. 2012, č. j. 10 Af 332/2011 – 35, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) na ochranu proti nečinnosti Městského úřadu Písek (dále jen „městský úřad“), kterou se stěžovatel domáhal, aby krajský soud uložil městskému úřadu ve lhůtě 30 dnů od doručení rozsudku vydat platební výměr na místní poplatek za provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že ze spisu sp. zn. 10 A 74/2011 zjistil, že dne 8. 9. 2011 byla soudu doručena žaloba téhož stěžovatele proti Městu Písek, ve které je navrhováno vydání rozsudku, kterým by bylo žalovanému uloženo vydat ve lhůtě od 30 dnů od doručení rozsudku platební výměr na místní poplatek za provozování hracího přístroje nebo jiného technického zařízení podle sdělení ze dne 15. 3. 2011. O této žalobě rozhodl krajský soud dne 21. 11. 2011 tak, že ji zamítl. Stěžovateli byl rozsudek doručen dne 21. 12. 2011. Porovnáním obsahu žalob v předmětné věci a ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 74/2011 krajský soud dospěl k závěru, že návrhy na vydání

rozsudku jsou zcela identické. V uvedených věcech se tudíž jedná o shodný předmět řízení a obě řízení se týkají týchž účastníků. Protože o shodném návrhu na ochranu proti nečinnosti bylo pravomocně rozhodnuto již v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 74/2011, existuje zde překážka věcí pravomocně rozhodnuté, která brání tomu, aby tatáž věc byla soudem znovu projednána.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítal, že o překážku věci rozhodnuté by se jednalo, kdyby šlo o žalobu vůči témuž žalovanému. V předmětné věci je však jiný žalovaný, a to správní úřad - Městský úřad Písek, odbor finanční. Nemůže proto nastat překážka věci rozhodnuté a krajský soud měl žalobu věcně projednat. Z hlediska věci samé je žaloba na ochranu proti nečinnosti ze 2/3 stejná jako předchozí, ta však byla podaná proti Městu Písek, tedy obci – územní samosprávné jednotce. Pokud jde o věc samu, stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že platební výměr lze vydat pouze v případě, že místní poplatky nebyly uhrazeny včas nebo ve správné výši. V tomto případě stěžovatel místní poplatek uhradil ve výši odpovídající počtu jiných technických hracích zařízení a následně tato zařízení ohlásil podáním ze dne 15. 3. 2011, v němž uvedl, že jednotlivá koncová hrací místa provozovaných zařízení podle jeho názoru nepodléhají místnímu poplatku a podrobně svůj názor vysvětlil. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 10 A 49/2011 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011 - 62. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší právní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Městský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při správě místního poplatku je správce poplatku povinen postupovat podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“)., avšak pouze tehdy, nestanoví-li zákon č. 565/1990 Sb., ve znění pozdějších přepisů, (dále jen „zákon o místních poplatcích“) jinak. Zákon o místních poplatcích obsahuje ve vztahu k daňovému řádu speciální ustanovení týkající se problematiky vyměřování místních poplatků (§ 11 zákona o místních poplatcích). Z daňového řádu pak vyplývá lhůta pro vyměření poplatku, která činí tři roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Místní poplatek se platí bez daňového přiznání, k jeho vyměření dojde pouze z iniciativy správce poplatku, pokud poplatník místní poplatek nezaplatí včas nebo ve správné výši. Správce poplatku nemá povinnost vydat na základě žádosti poplatníka platební výměr při „dobrovolném“ zaplacení poplatku ve lhůtě splatnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou. Městský úřad poukázal na to, že krajský soud již jednou na základě žaloby stěžovatele stejnou věc projednával a dne 21. 11. 2011 rozsudkem č. j. 10 A 74/2011 —30 žalobu zamítnul. Proto městský úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Překážka věci rozhodnuté (res iudicata) představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a existuje tehdy, když soud rozhodl v totožné věci na základě jiného návrhu.

Totožnost věci je právní vědou i judikaturou konstantně vykládána jako totožnost účastníků a totožnost samotné věci, tzn. žalobního nároku i žalobního důvodu. „O věci rozsouzené lze mluvit jen, je-li tu naprostá identita věci sporné a sporných stran; identická je věc, jsou-li veškeré znaky, které ji charakterizují, stejné a nezměněné tak, že je faktická a právní situace totožná. (Boh. A 10. 756/33, nález ze dne 3. 10. 1933 č. 163773). Res iudicata předpokládá, aby bylo vydáno rozhodnutí nejen o tomtéž předmětu mezi týmiž stranami, ale i na základě právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto. (Boh. A 12. 466/36, nález z 27. 6. 1936 č. 12668/34).

Z uvedeného vyplývá, že v předmětné věci a ve věci sp. zn 10 A 74/2011 není dána totožnost účastníků. Žalovaný městský úřad je totiž odlišným subjektem od žalovaného Města Písek. Byť se v obou řízeních stěžovatel domáhal uložení téže povinnosti ze stejných důvodů, podmínka totožnosti věci nebyla splněna.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům nebrání věcnému projednání žaloby překážka věci rozhodnuté. Proto se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat námitkami směřujícími k meritu věci.

V dalším řízení se bude krajský soud, budou-li splněny všechny zákonné podmínky k projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, zabývat především tím, vydání jakého rozhodnutí, resp. provedení jakého úkonu, se stěžovatel domáhá, a to se zřetelem k platné právní úpravě ve smyslu ust. § 140 daňového řádu a k tomu, že rozhodnutí ve věci samé, jehož vydání lze žádat žalobou na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 a násl. s. ř. s., musí splňovat požadavky kladené na rozhodnutí správního orgánu stanovené v ust. § 65 s. ř. s. Toto řízení se netýká vyhotovení písemností, které rozhodnutím nejsou, a nelze se v něm domáhat ani jejich doručení, ani doručení jednou již vydaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadené usnesení podle usn. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu